

[Forsvarsministeren.]

oplægget og forslaget, at bøde ikke fortrinsvis skal anvendes over for værnepligtige — i så fald vil der være tale om megen uretfærdighed — men først og fremmest i forhold til det øvrige personel.

Endelig vil jeg gerne svare hr. Arne Christiansen, at jeg også vil være meget positivt indstillet med hensyn til at fremskaffe forskelligt statistisk materiale om antallet af arbitrære straffe, antallet af anker og mange andre spørgsmål, der er blevet rejst.

Jeg er enig med de mange ordførere, der har sagt, at dette forslag i høj grad er velegnet til en grundig udvalgsbehandling, og det er også ud fra ønsket om en sådan grundig udvalgsbehandling, vi har fremsat dette forslag.

Jeg siger tak for tilslutningen.

Adam Møller: Jeg vil gerne takke ministeren for den bemærkning, han kom med om bøderne. Jeg synes, at bemærkningen her ligesom den forhandling, der i øvrigt har været, tyder på, at vi muligt i udvalget kan nå frem til en enighed på et også efter min mening fornuftigt grundlag. Jeg lægger megen vægt på, at selve lovteksten bliver affattet således, at den er umiddelbart forståelig for det menige mandskab, f. eks. uden alt for mange henvisninger til borgerlig straffelov, således at man direkte ved at læse loven, som den er aftrykt i de lærebøger, der kommer ud til det værnepligtige mandskab, kan få forståelse af, hvorledes reglerne er.

Jeg vil gerne anerkende, at der fra det første udkast er sket den ændring, at man har genindført irrettesættelse som en egentlig straf. Jeg tror, det er meget hensigtsmæssigt at gøre det. Praksis viser, at der er en række tilfælde, hvor det vil være urimeligt at give en frihedsstraf, men hvor man på den anden side må understrege, at det forhold, der er udvist, er strafværdigt — det kan f. eks. være et undladelsesforhold — og hvor man derfor må give en irrettesættelse, som jo i hvert fald over for det militære personel, som er befalingsmænd, virker mindst lige så kraftigt, som en frihedsstraf ville have virket, simpelt hen fordi enhver straf optages i den pågældendes papirer, når det er befalingsmænd, det drejer sig om, og naturligvis kan komme til at påvirke vedkommendes

videre tjeneste inden for forsvaret. Det synes jeg altså var en imødekommelse.

Nu drager ministeren, som ministeren selv sagde, den modsatte konklusion af det gode samarbejde, der har været imellem de militære chefer og auditørerne, og det har været et godt samarbejde. Jeg mindes stadig væk fra en meget lang praksis ikke, at der overhovedet har været noget tidspunkt, hvor man kunne sige, at der var en konflikt. Der har været en række sager, som er så rutineprægede, så bagatelagtige — og opfattes både af den, der har lavet overtrædelsen, og af dem, der skal pådømme overtrædelsen, som så bagatelagtige — at det er helt overflødigt at blande auditøren ind i det. Men de steder, hvor en auditør er rådspurgt, og det kan jo gøres på alle trin, så ved jeg ikke af, at der har været nogen uoverensstemmelse, i hvert fald ikke i min praksis. Derfor synes jeg ikke, der er grund til at ændre en ordening, som alt personel, der er omfattet af denne ordening, har udtalt sin tilfredshed med.

Det er måske også lidt ulogisk, når ministeren begrundet sit forslag med, at det skulle være, fordi auditøren er den jurist, der eventuelt skal føre sagen for den civile domstol, så må han også være den, der har truffet afgørelsen. Det er ulogisk, for der er jo også efter lovforslaget afgørelser, som kan indbringes for den civile domstol, hvor auditøren ikke skal afgøre spørgsmålet om tiltalerejsning, der afgøres af den militære chef, men som auditøren naturligvis alligevel skal føre for den civile domstol, hvis sagen føres frem dertil — jeg nævner bare i den forbindelse bøder.

Men jeg tror som sagt, der skulle være et godt udgangspunkt for, at alle de saglige hensyn også kan blive tilgodeset under den videre behandling af forslagene, og jeg skal da i hvert fald for mit vedkommende og for mine meningsfællers vedkommende meget gerne prøve på at medvirke til en positiv gennemførelse af forslagene i den form, de så får.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.